

שלב ב'

באחת מההפסקות שמתקיים בהן טורניר "מחניים", עמדו להתחרות ביניהן כיתה ג'2 וכיתה ג'3.

אושרית מ- ג'3 ניגשה לדינה, תלמידה בכיתה, ואמרה לה: "דינה את לא משתתפת היום במשחק." דינה קפאה במקומה, דמעות נקוו בעיניה, פניה האדימו. היא רצתה לשאול מדוע, אך לא הצליחה להוציא הגה מפיה והסתובבה כדי שלא יראו את דמעותיה זולגות על לחייה, והחלה ללכת. היא הלכה והלכה ולא הרגישה עד כמה התרחקה.

'נכון, אני קטנה, ולפעמים הכדור בורח לי מהידיים, אבל אני נורא משתדלת שהכיתה תנצח, חשבה דינה בלבה. 'הם לא אוהבים אותי כי אני לא גדלתי אתן והגעתי מרוסיה לפני שנתיים. בגלל זה הם לא משתפים אותי, המשיכה להרהר. דינה לא שמעה שצלצלו להיכנס לכיתה, ישבה עצובה על אבן ובהתה בחלל.

פתאום ראתה את בנות הכיתה רצות אליה: "דינה, דינה, בואי לכיתה המורה דואגת לך!" צעקו הבנות. "אתן לא רוצות אותי ואני לא רוצה לחזור לכיתה," ענתה להן דנה. "אנחנו מצטערות, טעינו, תסלחי לנו, וחוף מזה הפסדנו היום, וכשאת אתנו, אנחנו מנצחות." חיוך עלה על פניה של דינה, וכולן חזרו לכיתה.